

Nebunia și amorul

Grigore Alexandrescu

În niște fabule un poet scrie
Că Nebunia și pruncu-Amor
Se jucau singuri pe o câmpie,
În primăvara vieții lor.
Știți că copiii cu înlesnire

Găsesc sugeturi de neunire;
Ei dar odată se gâlceviră
Pentru o floare ce întâlnește.
Striga Amorul în gura mare;

Cealaltă, însă, minut cumplit!
Îl izbi-ndată atât de tare,
Cât de lumină ea l-a lipsit.
Adânc copilul simți durere,
Rămânând astfel fără vedere.
Trista lui mumă jalbă pornește

L-al său părinte, stăpân ceresc:
Va răzbunare, se tânguiește;
Cu ea toți zeii compățimesc.
Mars și Apolon, mai c-osebire,
Arată mumei a lor mâhnire.
S-adună sfatul cel fără moarte

Și hotărâre în obștea lor
Ca Nebunia în veci să poarte,
Să cârmuiască pe orbu-Amor.
Această dreaptă, grea osândire.
Din ziua aceea luă-mplinire;
Din ziua aceea sunt împreună,
Și Nebunia-l ține de mână.